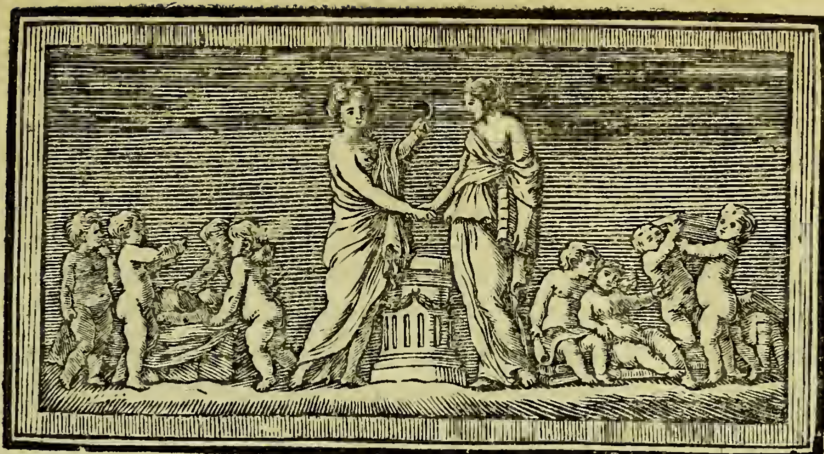

D. O. M.

DE HYDRO THORACE

DISSERTATIO

ANATOMICO-CHIRURGICA.

I.

Avitis ab institutis descissere, rationis leges abjicere, corpus saginare non nutrire, ex quo, suis obcæcati cupiditatibus, mortales cœperunt, ignota hactenùs & invisa morborum cohors terris incubuit,

> Semotique priùs tarda necessitas
> Lethi corripuit gradum (1).

Quæ verò sors exitiosa altiores in hoc seculo egit radices;

(1) Horat. Lib. 1. Ode III.

indè morbi acutiſſimi, apoplexia, pleuritis, febres malignæ, putridæ; indè affectus melancholici, arthritici, hyſterici, &c., quibus præcavendis imò & ſanandis vix valet ars ſalutifera.

Varios autem inter morbos, quibus obnoxium eſt corpus humanum, nullus ferè tùm cognitu, tùm curatu difficilior eſt, quàm *Hydro-Thorax*, ſive *pectoris hydrops*. Sæpèſæpiùs clinicorum aciem effugit, vim medicaminum eludit, irritisque omnibus artis conatibus, ægros miſerè opprimit. Undè plures ſcriptores, infelici experientiâ edocti, hunc morbum lethalem eſſe, pleno ore conclamant, & ægros nequidem remediis fatigandos volunt. Nos autem aliorum ſtabili fiduciâ præditorum veſtigia ſecuti, hujus morbi notitiam & medelam tradere confidenter ſuſcipimus. Sed de hydrope tantùm pectoris ſolliciti, ſpeciatìm à neotericis *Hydro-Thoracis* nomine inſignito [1], hydropem pericardii, mediaſtinique, necnon pulmonum hydatides conſultò prætermittimus, ne plura complectentes, muneri ſuſcepto jam jam graviori impares eſſe videamur. Thoracis anatomia primùm exponenda in genere.

I I.

Thoracis generalis deſcriptio.

Pars trunci corporis inter collum & Diaphragma ſita, *thorax* dicitur, ſive *venter medius*. Pars ejus poſterior nominatur *dorsum*; anterior, *pectus*, & laterales, ſimpliciter *latera*. Ex illis partibus aliæ ſunt continentes, aliæ contentæ, & illarum rursùs aliæ communes, aliæ propriæ: Illæ, cuticula, cutis, membrana adipoſa & pinguedo: Hæ, mammæ, muſculi, cartilagines & ossa, quibus interiùs membrana ſimplex, denſa, extùs cincta cellulosâ telâ, *pleura* vocata, ubique adnata eſt. Pe-

(1) Vid. Sauv. Noſol. — Car. Piſon. &c.

ritonæo durior, maximè ad dorſum, anteriùs mollior, ſenſu proprio deſtituitur. Claudit thoracem inferiùs Diaphragma, illiusque cavitatem ab abdominis cavitate diſtinguit.

Thorax formâ oblongus eſt, at multò magis in parte poſteriori, propter ſitum obliquum Diaphragmatis, ibidem longè ſubmiſſioris : undè in universum conum truncatum refert. Eſt equidem thorax in homine brevior, quàm in multis quadrupedibus, quibus pronè incedentibus, & plerùmque guloſis, ventriculus & inteſtina multùm diſtenta, liberum pulmonum motum impedirent, niſi ſpatium, per quod hi extendi poſſunt, foret nonnihil longiùs. In homine autem tale non eſt timendum periculum; quia naturaliter non debent in illo ita diſtendi viſcera, eaque diſtenta recedunt naturali ſuâ gravitate à pulmonibus : raròenim eum ſitum obtinet homo, quo viſcera non pendeant aliquo modo versùs inferiora.

Apud pleroſque homines, thorax exteriùs latiſſimus eſt in parte ſuperiori, propter ſcapulas, & claviculas utrimque appoſitas. Cavitas autem ibidem anguſtior eſt, fitque paulatìm versùs abdomen latior. Poſteriùs & exteriùs ferè planus eſt thorax, anteriùs & præcipuè lateraliter convexus, parte poſteriori concavus, propter baſes vertebrarum dorsalium, ibidem introrsùm eminentes.

Quatuor in cavitates præcipuas thoracem dividit pleura; unam ex utrâque parte amplam, licèt inæqualem, pulmoni dextro ſiniſtroque recipiendis aptam. Inter has, ex tenuis illius membranæ duplicaturâ, naſcitur mediaſtinum, ſive intervallum ſacci dextri ſiniſtrique; ſupernè latiùs, thymum continet, glandulas conglobatas, adipem, vaſa. Inferiùs iidem ſacci divergendo à ſe invicem recedunt, mediamque in omni dimenſione relinquunt cavitatem, quæ ſaccos ſeparat, & pericardium

efformat cor continens. Corpori vertebrarum insidet quartum cavum triangulare, telâ cellulosâ, aortâ, venâ azigos, œsophago occupatum. Hoc dici potest *posterius mediastinum.* Triangulares productiones utriusque laminæ mediastini faciunt ligamenta pulmonis, unum utrimque. Cavitates quæ pulmones continent nusquam inter se communicant, & potest dextra aperiri, ejusque pulmo destrui, sinistrâ illæsâ. Hisce in cavitatibus jugiter fit humidi exhalatio, utque valeat sanitas, perpetua etiam fieri debet exhalati resorptio. Exhalatum enim si remaneat, aut liquor alius quilibet effusus, serosi vel alterius humoris hæc collectio, *hydrops* dicitur, de quo nunc agendum.

I I I.

Hydro-Thoracis differentiæ & species.

A duobus verbis græcis, nempe ὕδωρ id est *aqua*, & θώραξ, sive *pectus*, deducitur *Hydro-Thorax*, & aquæ collectio in quâdam pectoris cavitate definitur, præcipuè verò inter pulmones & pleuram, ut jam superiùs adnotavimus.

Variæ plurimis ab auctoribus statuuntur Hydro-Thoracis species, nempè simplex, sivè vulgaris (1), Hydro-Thorax ab omento (2), chylosus (3), Hydro-Thorax febri succedens (4), Hydatidosus (5), Hydro-Thorax mediasti-

---

(1) Car. Pison de morbis à colluvie serosâ, Hydrops-Thoracis, pag. 215.

(2) Rhod. obs. 24. cent. 2.

(3) Willis-cap. 13. de Hydrope pectoris, tom. II. p. 153.

(4) Varnier, Journal de Méd. Oct. 1757. pag. 261.

(5) Car. Pison, Hydatides pulmonis, pag. 226. obs. 53. Lælium à fonte consult. 8.

ni (1), pleuræ (2), Hydrocardia ſivè pericardii Hydrops (3); Hydro-Thorax tandem à ſcabie repercuſſâ (4).

IV.

Hydro-Thoracis complicationes.

VARIÆ ſunt etiam hujus morbi cum aliis complicationes. Sic cum Hydrope aſcitâ (5), cum empyemate (6), à quo tamen ſignis peculiaribus poteſt diſtingui, ſæpè complicationes habet Hydro-Thorax. Sic facillimè perturbatur aſthmati, præcipuè aſthmati pneumatico à Willis designato, ſivè cum à pectore ſibilo. Socias adhuc ſæpè habet Hydro-Thorax, anaſarcam, & leucophlegmatiam, quæ alias hydropis ſpecies procreant. Frequentior fit hydrocardiæ, ſivè pericardii hydropis cum Hydro-Thorace complicatio (7), quàm cum vel mediaſtini vel pleuræ hydrope. Quibusdam phœnomenis nonnunquàm

---

(1) Riviere, cent. 1. obſ. 60. Columb. Anat. Lib. II. cap. 3. Bouillet diſſ. 1758.

(2) Fred. Hoffman, cap. 14. de Hyd. De Bergeron, Diſſert. de Hydrope Pectoris. Haller, Opuſcul. Pathol. pag. 25.

(3) Zacut. Luſit. cent. III. obſ. 19. Vieuſſens, Traité du cœur. Senac, idem, tom. II. pag. 361. Bouillet, Diſſert. 1758.

(4) Morgagni Epiſt. 14. Storke, act. nat. curioſ. item. 5. obſ. 47.

(5) Journal de Méd. tom. IX. pag. 330.

(6) Idem tom. XVIII. p. 451.

(7) Idem tom. XI. pag. 421.

adnotatur (1) Hydro-Thorax, quæ indicationes contrarias offerunt, quod à genere complicationis oritur.

V.

Hydro-Thoracis causæ.

Inter Hydro-Thoracis causas annumerandæ obstructiones; vasorum pulmonis ingurgitatio, scirrhositates. Quidquid generatìm pulmonis textum relaxat & debilitat, exercitia nimirùm vel immoderata, vel nimis assidua, pectoris hydropem producit, propter fibrarum tonum perditum, & indè seri effusionem. Hydro-Thoracis causæ adhuc assignantur, subita & improvisa scabiei repercussio, arthriticorum dolorum inopinata intermissio, ulcerum inveteratorum promptior dessicatio, fonticulorum denique non præparatus finis. Hoc verò mirum, quod pedum œdematosam tumefactionem, si quocumque modo dissipare tentetur, anxietas quædam, dypsnosæa, pectoris anhelitus superveniant, & paulò post Hydro-Thorax; eundem producere potest vulneris citior coalitio (2). Pleuritidi, & pleurimoniæ non raró etiam succedit Hydro-Thorax, sicut & morbis acutis.

V I.

Hydro-Thoracis Diagnosis.

Antequam ad curandum morbum quemcumque se accingat artis Professor, necesse est ut certam ejusdem instituat diagno-

---

(1) Journal de Méd. tom. VII. pag. 533.

(2) Vid. Act. Edimburg. tom. II. pag. 394.

ſim. Hoc verò arduum plerumque, impoſſibile nonnunquàm fatemur in Hydrope pectoris. Quonam enim criterio, tanquam face præeunte, quibus ſignis ductus Chirurgus, Hydro-Thoracis exiſtentiam & ſedem aſſignare poſſit, valdè dubium. Hydropem pectoris à pericardii hydrope vel ab alio ſecernere, *hoc opus*, *hic labor eſt.* Non datur tunc, ut in aſcitâ pectoris intumeſcentia, quâ congeſti fluidi moles tactui reſpondeat. Denegatis igitur ſignis quibus latentem morbum ſenſibus detegere daretur, varia illius, in omnibus ferè illo truci morbo laborantibus, perpendenda ſunt phœnomena vel ſymptomata, ut ex illorum ſeriâ meditatione hoſtis inſidias benè calleat Chirurgus, & quibus atmis debellandus ſimul cognoſcat.

Hæc verò præcipua ſunt ſymptomata, ex quorum concurſu in propatulum venit Hydrops pectoris, ea nimirùm quæ huncce morbum ut plurimùm ſtipari teſtantur auctores, ſollicitâ ægrorum obſervatione accuratâque cadaverum ſectione edocti.

Primò quidem reſpiratio difficilis, eòque magis premens, quò magis ingraveſcit morbus, ita ut in unum vel in alterum latus decubitus ægro ſit impoſſibilis, ultimisque vitæ diebus, pronâ cervice ſpirare penè ſuffocatus cogatur. Tuſſi deinde laboratur moleſtâ, ſæpiſſimè ſiccâ, aliquandò tamen cum ſputis materiæ catharrali ſimilibus; his addantur faucium exasperatio & ſiccitas, ſitis ingens, nulloque potu ſedanda, pulſus digito explorante parvus, celer, frequens ac humilis, ſæpè ſæpiùs inæqualis & intermittens. Pallent adhuc ora: languent oculi, urina parca emittitur; ſcrotum inferioraque tumore œdematoſo afficiuntur: nonnunquàm reſolutio unius alteriusve brachii accedit. Eâ denique ſuffocatione, ineunte ſomno, corripitur æger, quâ brevi oppreſſus jaceret, niſi è lecto derepentè ſurgens, auram liberiorem captaret avidus. Hæ tamen in ſpirando difficultas & crebritas procedente die remittuntur.

Hoc ultimum ſignum Hydro-Thoracis pathognomonicum pronuntiat Carolus Piſo. *Quod ſignum*, inquit (1), *cùm ratio mihi dictaverit, tùm experientia in omnibus comprobavit.* Idem teſtantur Riverius (2), Muſitanus (3), & Morgagni (4), aliique multi & quidem optimi auctores. Hoc tamen deficere ſignum rarum non eſt. Inter octo quas memorat hiſtorias Piſo, in tribus duntaxat hancce ſpirandi difficultatem legere eſt. Etſi illam inter certa criteria referat, hujus aliorumque aúctoritati nimiùm ſerviens Jacobus Vicarius (5) *ob iſtud imprimis ſignum jurare ſe poſſe credebat infallibiliter ægrum Hydrope pectoris laborare: attamen in mortui qui hâc difficultate laboraverat cadavere, ne drachmam unam aquæ aut ſeri invenit, & numquàm ſatis laudabundâ ingenuitate mirabundus, exclamavit: quàm fallacia ſunt ſubinde ſigna diagnoſtica!*

Ex omnibus autem allegatis de Hydro-Thorace ſignis, nullum ferè certius dari poteſt, quàm aquarum fluctuatio, quandò ſivè ab ægro, ſivè à Chirurgo, perſentiri poteſt. Aure enim propè pectus admotâ, ſtrepitus quidam aliquoties diſtinguitur, ab ægri agitatione plus minùſve ſenſibus obvius. Hanc ſuccuſſionem, thoracis Hydropis certum protulit ſignum Hippocrates, quandò inquit (6): ſi *multo tempore, aure ad latera adhibitâ, audire tentaveris, ebullit intùs velut acetum.....* quanta & qualiscumque ſit Divi Hippocratis ſcriptis debita reverentia, nullus ab

(1) Loco jam citato.

(2) Prax. Med. lib. 7. cap. 6.

(3) Trutin. Med. lib. 4. cap. 3.

(4) Epiſt. XVI. tit. 9. 11. 25. & ſeq.

(5) Morgagni de ſed. & cauſ. morb.

(6) De affect. intern. de morbis. lib. II.

illius ævo Artis Profeffor hunc fonum auribus pectore appofitis percepit, unde vel rarum admodùm, vel fenfibus impervium, illud fignum affirmare non dubitandum. Paucis tamen abhinc annis, Clar. Medicus *Awenbrugger*, in Vindebonæ Nofocomio Imperiali Practicus, Differtationem publicam fecit de mediis cognofcendi per pectoris fuccuffionem; an in eâ cavitate colligatur aqua, vel non. *Quò obtufior eft*, inquit (1), *fonus à pectore elifus*, *eò certior eft hydropis exiftentia.*

Quæcumque verò hæc fint, pro certo habeatur certam tunc tantummodò effe Hydro-thoracis diagnofim, fi varias hydropicorum hiftorias à Medicis oculatis & fide dignis recenfitas attentè quis perlegerit, diverfaque fymptomata pro diverfis ægrotis, diverfis etiam pro morbi temporibus, accuratè penfitaverit atque inter fe contulerit, fi ex confociatis illis omnibus & fingulis fymptomatibus, ex illorum eximio connubio, tutiffimum eruere potuerit morbi indicium, vel faltem minùs dubiam conjiciendi rationem. Sed fruftrà fæpè fæpiùs hoc fperatur, fiquidem tantâ fymptomatum catervâ obrutus æger, vitæ limites jam attingit, miferumque ab orci faucibus eripere vix tunc valent ars & natura.

VII.

Hydro-Thoracis Prognofis.

INDE concludere fas eft ferè femper lethalem effe hydrothoracem; nam plerumque moriuntur ægri, 1°. quandò aqua

---

(1) Hæc differtatio locum invenit in *tractatu de pectoris morbis*, Auctore Cl. *Roziere de la Chaffagne*, Paris, apud Humaire.

fluviali similis evacuatur; quæ in vaporem soluta, nullum vel minimum relinquit sedimentum. Tunc enim brevissimo tempore tumescit abdomen, exteriorque leucophlegmatia augetur: 2°. quandò fœtidum exhalant odorem aquæ: 3°. si filamenta in aquis natantia deprehendantur, quod partium suppurationem & deliquescentiam denotat: 4°. si febris cum horripilatione adveniat: 5°. si urinæ sint rubræ, lateritii coloris, & parcæ; 6°. si jam antiquior sit morbi gradus; 7°. si cum ascitâ vel alio pari morbo complicationes habeat. Quid plura? Centum vix sufficiant horæ, si omnes aggrediamur enumerare casus, in quibus lethalis vel saltem maximè periculosus habendus est pectoris hydrops (1). Undè promissorum vanitatem in hoc morbo sæpè sæpiùs luget artis professor, ægrotantis lecto assiduè incumbens.

Exhausti tamen stagnantis in pectore seri exempla passim leguntur (2). Juvenile corpus, suis gaudens viribus, visceribus sanis, organis integris, à subitò depluente colluvie serosâ, post morbum acutum, liberari posse, imò liberatum fuisse experientiâ constat. Tentamina ergo prudenter in auxilium vocata, vel desperatâ ægri conditione, non rejiciat Chirurgus, quia, quandò certa imminet pernicies, *satiùs est anceps experiri remedium quàm nullum.*

VIII.

Hydro-thoracis curatio.

Ut hydrops quilibet sanetur, duo medenti incumbunt

(1) Vid. Act. Acad. Reg. Scient. 1703, p. 170.
Vid Biblioth. choisie de Med. tom. XV.
(2) Vid. Journal de Med. tom. IX, XVIII, XXXII, LX, &c.

absolvenda, 1°. serum collectum foràs eliminare, 2°. novam, si possit, seri collectionem impedire. Priori adimplendæ indicationi apud therapeiæ præceptores non desunt medicamenta interna, omnibus pariter in hydropibus commendata, aperientia nempè, diuretica, purgantia, inter potentiora præsertim hydragoga, quin & vomitum cientia, sudorem moventia, & alia ejusdem generis plurima (1). Sub primis hydro-thoracis temporibus, integris viribus, quædam spes elucescit ut serum stagnans his remediis evacuetur. Iis verò non diutiùs immorandum esse ubique & meritò commendant melioris notæ Practici, ne debilitatis ægris, pulmonibusque maceratis & in putridum tabum jam diffluentibus, ex paracenthesi seriùs celebratâ nulla percipi possit utilitas (2).

Consentientibus omnibus de parùm efficaci in hydro-thorace remediorum internorum virtute, nonne vel minimam in rebus Chirurgicis sagacitatem sibi vindicaret, qui pectoris hydropem adesse benè conscius, de paracenthesi celebrandâ anceps hæreret, quâ suspensâ, res ægri in pejus ruunt, quâ omissâ, penitùs evertuntur. Numquid satiùs est aliquo remedio etiam ancipiti certam mortem redimere? Felici cum successu hydro-

---

(1) De horum & aliorum medicamentorum usu & administratione consulantur libri Medici, in quibus horum formulæ secundùm artem traduntur.

(2) In diario Medico. tom. LII, p. 326. Legitur peculiaris observatio Clar. Medici *de Fos*, de pectoris hydrope interno cantharidum usu sanato. Addit observationis auctor earumdem usum tùm internum, tùm externum, pro excellentissimo in eodem casu remedio, à celeb. Doct. *Petit*, proponi.

thoracis paracenthesim institutam fuisse testantur observationes plurimæ (1).

Pluribus in locis aquas è pectore educendas commendat Hyppocrates, cujus tanti valet in praxi auctoritas. Hìc costarum terebrationem jubet ut per foramen aqua exire valeat. Illìc regulas & præcepta tradit, ut felici cum successu celebretur; in *prognosticis* tandem ea narrat, ex quorum observatione, num bona, num mala futura sit præsagiri potest. Ad pectoris paracenthesim velut ad sacram salutis anchoram incunctanter ergo deveniendum est, statim atque præsens cognoscitur hydro-thorax; eductis aquis, alia remedia superiùs enumerata & sapienter adhibita facilè curationem absolvere possunt, modò tamen hydrops totius machinæ corruentis non sit comes & argumentum. Ex dictis & ex multiplici tùm veterum tùm recentiorum experientiâ, illius asserti veritas sat superque comprobatur, nempe quòd ex unâ parte omnes illi ægri, quorum non evacuatum fuit pectus, ineluctabili fato occubuerint, dùm ex alterâ parte plurimi ex iis, quibus perforatum est pectus, servati fuerint. Operationis sedes & methodus describendæ nunc supersunt.

I X.

Pectoris Paracenthesis.

Primum observandum, antequam ferrum pectori admo-

(1) Vid. Med. diarium, tom. XVIII, p. 454. Biblioth. Med. t. XV, p. 478, 484. Lanz. Oper. tom. III, p. 601. Act. Academ. Reg. Chir. tom. II, p. 545.

Obs. Med. par Duval, p. 254.

veatur, num adhuc valeant ægri vires : nam si deficiant, abesse vix potest, quin vel sub ipsam operationem vel statim post eamdem expiret æger. Simili prorsùs modò res sese habebit, si sudor frigidus, alvi solutio, partium internarum erosio atque corruptio, morbum desperatum & propinquam ferè mortem significant. Operationis institutione abstinendum tunc, ne, qui propter noxæ gravitatem servari haud potuit, cum Chirurgiæ dedecore, & Chirurgi culpâ interiisse videatur.

Duo præsertim ante operationem attendenda, 1°. in quonam pectoris latere aquæ collectio deprehendatur, 2°. quænam præcipuè pectoris pars perforari debeat. Quò faciliùs atque certiùs cognoscatur in quonam pectoris latere materia perniciosa delitescat, considerandum quàm diligentissimè est, annotante celeb. Heistero (1), in quonam latere inflammationem atque dolores æger anteà senserit, deinde ubinam gravitas quædam cum fluctuatione fuerit animadversa, tùm in quodnam latus cubare commodiùs patiens possit. In hoc ipso vitium delitescere solet : nam in latere sano decumbere nequeunt ægri, quia suffocationis periculum imminet. Tumor etiam plerumque aliqualis, externo œdemate complicatus, latus afflictum demonstrat.

Explorato jam latere affecto, punctionis locus statuendus, de quâ re dissentiunt inter se auctores. Clar. *Sharp* doctâ & certâ *Marchettis* experientiâ confirmatus, aperturam fieri docet (2) à sterno & dorsi spinâ æquè remotam, inter sextam & septimam costam. *Boerrhavius* è contrà, & ejus commen-

---

(1) Inst. Chir p. II. Sect. IV. cap. CVIII.

(2) Traité des Oper. de Chir. p. 254. Recherches critiq. p. 295.

tator Doct. *Wanswieten* pectus pertundi volunt (1) inter secundam & tertiam costam veram inferiorem. Pro costâ verâ spuriam designare voluisse hos auctores suspicatur Heisterus, si quidem omnes Practici consentiunt locum illum nimis altum esse, ut serum collectum certè evacuetur. Etenim sublimior pectoris pars si perfoditur, fieri vix potest, ut materia serosa in infimo pectore collecta commodè ejiciatur. Contrà verò si inferiùs punctio infligitur, periculum est ne septum transversum, quippè costis inferioribus adnatum, præsertim in dextro latere, propter hepar hic valdè propinquum, lædatur. Similiter ubi pars spinæ dorsi propior perforatur, difficilior longè atque magis anceps operatio est. Neque enim crassi tantùm musculi dorsi extensores pertundendi hîc essent: sed maximè etiam metuendum veniret, ne arteriæ vel venæ intercostales, ut pote sulcis costarum propè hanc regionem nondùm protectæ, simul aperiantur. Optimum ergo & tutissimum est, annotante & suadente Heistero, operationem sic instituere, ut in sinistro latere inter secundam & tertiam spuriam costam, in dextro verò latere tertiam inter & quartam costam spuriam, ab infimâ numerando, eo loco foramen fiat, qui palmâ circiter, aut quinque vel in majoribus hominibus sex digitis latis à spinâ dorsi atque ab infimo scapulæ angulo disjungitur.

Fatendum tamen hunc operationis locum sæpè sæpiùs inventu esse difficillimum, si non impossibile, præsertim quandò tegumentorum communium maxima adest tumefactio, ut jam observavit celeb. *Morand* (2). Quoquidem in casu validâ

---

(1) Aphor. pract. n°. 303.

(2) Totius pollicis spissitudinem in hoc casu habebat cutis tumefactio, undè costas non solùm numerare, sed etiam distinguere impossibile erat.

extremi digiti compreſſione partes tumefactæ deprimendæ, & in loco depreſſionis, inter coſtas inſtrumentum propellendum.

Certo operationis loco deſignato, æger in lecto ſedeat; corpus ejus pronum anteriùs inclinetur & miniſtris ſtabiliatur, ut ipſæ coſtæ in dorſo paulò latiùs deducantur, & ſpatium pro aperturâ faciendâ & humore ejiciendo amplietur. Duæ ſunt operandæ methodi, vel enim inciditur primò ſcalpello cutis, & poſteà acu perforatur pectus, vel cum carne atque pleurâ cutis ſimul externa per admotum triangularem acum uno eodemque ictu perrumpitur. Hæc operandi methodus ab optimis Chirurgis anteponitur.

Acus igitur triangularis eademque tubulo incluſa, gallicè *Troicar* dicta, eò uſque in cutem & carnes impellitur, donec in pectus hanc penetraſſe advertatur. Tunc extrahitur acus, tubuluſque relinquitur, per cujus foramen exeunt humores in pectore collecti, quamdiu ſcilicet ægri vires id permittunt. Simul atque enim animi deliquium imminet vel materiæ noxiæ ſufficientem copiam profluxiſſe intelligitur, extrahatur tubulus in foramen inſertus, & linamentum aliquod molle vulneri imponatur. Filo aut funiculo circà pectus deligetur & emplaſtris quàm exactiſſimè firmetur. Inſuper ſplenium aliquod craſſum applicetur, faſciaque illa adhibeatur quam *mantile cum ſcapulari* Chirurgi vocant.

Pectoris paracentheſis de novo ſæpe repetenda: Empyematis operationem poſteà etiam celebrandam eſſe plerumque evenit. Quæcumque verò ſint, in pectoris hydrope, ut ſuffocationis periculum diſcutiatur, celebretur ſemper ejuſdem paracentheſis, quam utilem & proficuam certæ & indubiæ proclamant obſervationes, quam verò hucuſque timidiores Chirurgi nimis neglexerunt.

Hanc Dissertationem, Deo juvante & Præside M. Petro Sue, secundo, antiquo Collegii Præposito & nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, & pro commercio extraneo Secretario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis & Aurelianensis Socio; tueri conabitur Guillelmus Burard, Divionæus, in almâ Universitate Parisiensi præclaræ Artium Facultatis Magister, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ in Universitate Remensi Doctor, Dissertationis Auctor.

Die Sabbati 4ª. mensis Junii, anno R. S. H. 1785, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam,

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO,

ET

MAGISTERII LAUREA.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXV.